

Skiriu Mathiasui ir Aurélienui

Vigas

Tėvas visada sakė nepasitikėti raudonplaukėmis. Mano tėvas kvailokas. Kai jis kalba, ypač po penktos valandos vakaro, žodžiai jam iš lūpų liejasi monotoniškais pliūpsniais, tarsi dunksėtų seno girgždančio traukinio vagonai. Tie žodžiai visada beprasmiškai, išstarti veltui – ar jis bertų sūraus pyrago su alyvuogėmis receptą, ar skelbtų laimingus loterijos skaičius, niekas nė nepastebėtų skirtumo. Jis nė truputėlio nerūpi net tiems vyrukams, kuriems tėvas tikra aukso gysla, nes kas vakarą čia išmaukia ne vieną stiklą anyžių degtinės. Jie padeda man ištempti jį iš baro, mesteli „labanakt“, bet nesu tikras, kad žino jo vardą. Mano tėvas vardu Jakas, nes jo tėvas buvo tik pramokęs rašyti prancūziškai ir rašė fonetiškai, taigi vietoj *Jacques*, Žako, užrašė Jakas. Taip jį daug kas ir vadina. Karvės pusbrolio Himalajuose – jako – vardu. Puiki gyvenimo pradžia.

Tačiau būtent jį prisiminiau tą akimirką, kai Rita įžengė pro mokyklos vartus. Pagalvojau, kad jei tėtis būtų čia, kvailai pajaukautų: „Saugokis raudonplaukių, vaikelai, raganos buvo raudonplaukės.“

Timūras

Tiesą sakant, aš jos gerai nepažinojau. Su ja mane supažindino Vigas, bet ji su mumis tūsindavosi retai. Vigas – mano draugelis. Laikiau jo plaukus, kai jis pirmą kartą per daug išgėrė. Tą vakarą šventėme pas Sofą. Jo vardas Sofijanas, bet visi jį vadina Sofu. Jo tėvai su dviem seserimis buvo išvykę aplankyti tetos. Vigas išgėrė per daug degtinės, jam pasidarė bloga. Supanikavęs vonios kambaryje jo vėmalus išvaliau Sofo sesutės Leilos pižama. Paskui bandžiau paslėpti savo nusikaltimo pėdsakus: kaip niekur nieko pakabinau pižamą ant pakabos, kur ji ir buvo prieš tai.

Niekada nepamiršiu Sofo veido išraiškos, kai jis pastebėjo sudžiūvusių lipnių bulvių traškučių gabalėlius ant meškiukų ir vaivorykščių. Jis priėjo, ir kvapas mane išdavė. Maniau, kad mane primuš. Sofas visada būna blaivut blaivutėlis, o tada atrodė, kad jį tuoj ištiks insultas. Be to, jam ir taip užteko raudonų, žalių ar gelsvų – picų, sausainių su mačia ir bulvių traškučių – vėmalų marmalo svetainėje, unitazo, užkimšto tualetinio popieriaus gumulais, o dar Leilos žiurkėną kažkas paleido iš narvelio ir dabar jis klaidžiojo po butą, rizikuodamas būti mirtinai sutraiškytas, atsižvelgiant į girtų asmenų veiksmus, be to, Lėna gulėjo nuoga tėvų lovoje su dičkium, kuri nekviestą į vakarėlį atsivedė Emė Mari. Mums tada buvo po penkiolika, o Sofas apsiverkė.

Apie tą vakarėlį nebekalbame, vėliau buvo kitų, todėl į viską dabar žiūrime paprasčiau, bet gana ilgai jį vadinome „Katastrofa“.

Atsiprašau, man sunku susikaupti, nuklydau. Taigi grįžkim prie Ritos, tik norėčiau atkreipti dėmesį į tai, kad žiurkėnas, misteris Džo, kitą rytą buvo rastas miegantis šiltai įsitaisęs avizinių dribsnių pakelyje.

Su Vigu ir Sofu buvome neišskiriama trijulė nuo dešimtos klasės. Aš groju būgnais, Sofas – gitara, Vigas – bosine gitara, ir už tai reikėtų padėkoti mano tėvui, kuris prieš dešimt metų užsigeidė, o ko nors užsigeidžia jis dažnai, žodžiu, jam prireikė bosinės gitaros ir ją nusipirko, bet supratęs, kad groti be mokslų neišeis, padėjo ją į kampa. Aš ją iš ten paėmiau, kad padovanuočiau Vigiui. Mūsų balsai prikeltų nudvėsusius dramblius, bet blogiausias yra Sofas. Vos tik prasižioja, norisi pulti jį guosti, nes atrodo, kad jam kojų pirštus suspaudė spąstai vilkams.

Mano namų rūšio, kur tėvas mums įrengė gana nemažą erdvę, sienos išklotos kiaušinių dėžutėmis, kad slopintų garsus, todėl čia galime sau riaumoti, ir mums smagu.

Tai buvo mūsų trijulės paslaptis, todėl apšalau, kai Vigas atsivedė Ritą.

*

Ponas Hemsas

Nežinau, kuo galiu būti jums naudingas... Padarysiu, ką galiu.

Rita buvo gera mokinė, ypač metų pradžioje. Vedžiau jiems nemažai filosofijos pamokų, greitai ją pastebėjau.

Man turėjo kilti įtarimas, taip, galėjau būti geresnis mokytojas. Visi mano kolegos klausia savęs to paties: „Kaip mokytojas gali nepastebėti tokio dalyko?“

*

Lėna

Mes pakvietėme ją į laipiojimo salę. Rita raumeninga ir lanksti, todėl jai gana gerai sekėsi. Iš pradžių mudvi su Eme Mari šiek tiek pavydėjome. Romaną pažįstame nuo septintos klasės. Ji pas mane nakvojo kokius aštuonis šimtus kartų, mano tėvus vadina vardais. Viską iki smulkmenų žinome apie jos pirmą kartą su Solalu. Jis persikėlė į Lioną, bandyti susisiekti su juo neverta, jis Ritos nepažįsta. Mes kartu išmokome užmauti prezervatyvus ant bananų, net rengdavome prezervatyvų movimo ant bananų varžybas. Aš laimėdavau. *Visada.*

Kai Rita atėjo su mumis palaiptoti, supratome: ji linksma ir nepasikėlus. Neriečia nosies. Ir geros širdies.

Pamirštame, kaip svarbu būti maloniems. Mūsų visuomenėje visada privalai būti geriausia. Net kai dedi ant banano prezervatyvą. Būti pačiai pačiausiai ir čia, ir ten. Vaikinams irgi: būk greičiausias, šmaikščiausias ir taip toliau. Bet geraširdžiai visiems atrodo kvaili. Juk nekonkuruosi, kuris geresnis. Geraširdis žmogus atrodo naivus, primityvus, žodžiu, toks, kokiais mes nenorim būti laikomi.

Rita man parodė, kad galima būti geros širdies ir kartu neleisti kitiems lipti ant galvos.

Šiame šūdiname pasaulyje eiti per gyvenimą neišsizadant gerumo gali tik turėdamas stebuklingų galių.

Aš pasiilgau Ritos.

*

Romana

Tai buvo pirmoji metų pamoka, be to, filosofija. Mokytojas Hemsas buvo naujokas. Jis nežinojo, kad Rita – taip pat. Jis vilkėjo raudoną megztinį, o juk filosofijos mokytojas raudonu megztiniu – geras ženklas, tiesa? Jis nenusirengė nepaisant karščio, saulė plieskė į langus, o aš prakaitavau vilkėdama baltais marškinėliais ir galvojau: „Aleliuja, puikus spalvos pasirinkimas, brangute, nesimatys prakaito dėmių.“

Kai Hemsas tikrindamas lankomumą užstrigo ties mano vardu, šūktelėjau: „Romana Tukur, tamsta mokytojau, būtent!“ O tada visa klasė pradėjo prunkšti juoku, bet raudonas megztinis reagavo gerai, atsiprašė ir mestelėjo: „Puiki pradžia!“

Tvarkaraščius gavome prieš dieną, bet Ritos nebuvo. Vėliau ji man paaiškino, kad buvo paskirta ne į tą klasę. Čia visada chaosas.

Ji pasirodė – sakau „pasirodė“, nes buvo lyg apsiareiškimas – su raudona plaukų kupeta, didelėmis žaliomis akimis,

klingsinčiomis apyrankėmis. Kai apžvelgė sausakimšą salę – šiais metais privalomose pamokose mūsų trisdešimt septyni, neblogai? – jos žvilgsnis stabtelėjo ties tuščia kėde šalia manęs, o aš pagalvojau: „Super.“

Mokykloje daug fainų žmonių, turiu nerealių draugų: Vigą, Timūrą, Sofą, dar Lėną ir Emę Mari. Mano socialinis gyvenimas klostosi gerai. Tačiau pasirodžius Ritai, regis, staiga suvoki, kad gyveniusių spiečių, pati esi musė, o to spiečiaus vidury atsirado plaštakė.